

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ «Ἐνοιωσα μιὰ ἔλξη νὰ τρέξω πρὸς Αὐτόν...»

Τὸ Θαῦμα τῆς Μεγάλης Πέμπτης*

Σὲ κάποια στιγμή μου ἦρθε μιὰ εὐωδία
ποὺ δὲν ἦταν οὔτε τῶν λουλουδιῶν οὔτε ἀπὸ τὸ λιβάνι...
κάτι ἄλλο ποὺ δὲν εἶχα μέχρι τότε ὀσφρανθεῖ

Ὅταν διέσχιζα τοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, πρὶν ἀπολυθῶ ἀπὸ τὴν τελευταία μου δουλειά, ἤμουν πάντα βιαστικός, ἀδιάφορος γιὰ τὸ τι συνέβαινε στὴν πόλη. Δὲν πρόσεχα οὔτε προθήκες καταστημάτων οὔτε περαστικούς, ποὺ σχεδὸν ἔπεφτα ἀπάνω τους ἀπὸ τὴν τρεχάλα. Γενικὰ τὸν ζωντανὸ ρυθμὸ τῆς πόλης δὲν τὸν ἔπιανα ποτέ. **Τὰ** προσπερνοῦσα ὅλα ἀδιάφορα. **Ἦμουν** πάντα στὸ τρέξιμο, νὰ προλάβω πράγματα μέσα στὸ εικοσιτετράωρο, νὰ μαζέψω τόσα ὅσα νὰ μου ἐξασφάλιζαν μιὰ ἀξιοπρεπῆ ζωὴ.

Ἦρθε ἡ πρώτη ἀπόλυση, μὲ πόνεσε λιγάκι, ἀλλὰ ὄχι ὅσο ἡ δεύτερη, ποὺ μοῦ ἀποστέρησε βασικὸ εἰσόδημα. **Χτύπησα** σὲ γνωστούς κοντινοὺς καὶ μακρινοὺς, ἀλλὰ ὅλοι εἶχαν καὶ μιὰ εὐλογη δικαιολογία γιὰ νὰ μὲ ἀποπέμψουν. **Ὅτι** ἦξερα καὶ δὲν ἦξερα τὸ ἐπιστράτευσα καὶ τὸ βράδυ σ' ἓνα μπαράκι, ποὺ σύχναζα τὰ Σαββατοκύριακα, ἔκανα τὸν φύλακα γιὰ τρεῖς μῆνες, μέχρι ποὺ πῆραν τὴν δουλειὰ κάποιοι *σεκιουριτάδες*, γιατί ἡ νύχτα εἶχε ἀγριέψει πολὺ.

Μέσα σ' ἓνα μεγάλο χαρτόκουτο βρέθηκα τὴν πρώτη μου βραδιὰ ἐκτὸς σπιτιοῦ, μὲ τὸ *λάπ τόπ* μου καὶ δυὸ μάλλινες κουβέρτες. **Ὅτι** εἶχα εἶχε πουληθεῖ στὸ Μοναστηράκι γιὰ νὰ μοῦ ἐξασφαλίσει τὰ γέυματα τῶν ἐπερχομένων ἡμερῶν.

Ἐλα ποὺ ὅλα τελειώνουν γρήγορα κι ἀπένταρος μῆκα στὸ μεσημεριανὸ συσσίτιο τῆς Ἐκκλησίας καὶ στὸ πρωϊνὸ τοῦ Δήμου. **Κατάφερα** νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ἐσοχὴ μιᾶς πολυκατοικίας τοῦ Κέντρου μὲ λίγους ἐνοίκους, γιὰ τὸ βράδυ νὰ βρίσκω ἀπὸ νωρὶς τὴν ἡσυχία

μου. Διπλώνομαι στα δύο· έτσι πού ήμουνα έμοιαζα περισσότερο με *μόγο* ρούχων παρά με άνθρωπο και παραδινόμουν στα όνειρα του παρελθόντος, γιατί τὸ παρὸν δὲν μ' ἄφηνε τίποτα εὐχάριστο στὴν μνήμη παρά μόνο πίκρα.

* * *

Μεγάλη Πέμπτη 2012. Κινοῦμαι στὴν Ἀθήνα μεταξὺ Ἑρμοῦ καὶ πέριξ δρόμων. Πολὺς κόσμος, ὄχι πλῆθος, ὅπως ἄλλους καιροὺς, τριγύριζε φορτωμένος λογικά, ἀλλὰ ὄχι *σοῦπερ χαρούμενος*. Μὲ τὴν Ἐκκλησία δὲν τὰ εἶχα ποτὲ καλά. *Ἐνοιωθα ἀπὸ μικρὸ παιδί, ὅτι κι αὐτὴ λειτουργοῦσε συστημικά. Δὲν εἶχα πέσει σὲ κάποιον ξεχωριστὸ ἱερωμένο ἢ λαϊκό. Ἡ συχωρεμένη ἡ θειά μου, πού με μεγάλωσε, δὲν με ζόρισε ποτέ, ἀλλὰ καὶ ποτὲ δὲν μοῦ μίλησε παραπάνω γιὰ τὴν θρησκεία, γιὰ τὸν Θεό.

Μέσα σὲ λίγο καιρὸ εἶχα γίνεи ἀγνώριστος, εἶχα ἀδυνατίσει ὑπερβολικά, τὰ μαλλιά μου μακριά, τὰ γένια ὄλο καὶ μεγάλωναν καὶ τὰ ρούχα μου εἶχαν ἀρχίσει νὰ βρωμίζουν φανερά πιά. Τὸ μπά-νιο καὶ τὰ καθαρὰ ρούχα εἶναι πολυτέλεια πρώτης θέσης, ὅταν ζεῖς στὸν δρόμο.

Τ' ὄνομά μου εἶναι Μίλτος. Ἀπόφοιτος τῆς Α.Σ.Ο.Ε. με μεταπτυ-χιακὸ καὶ ἐργασιακὴ ἐμπειρία ἑπτὰ ἐτῶν. Σήμερα ἄνεργος, ἄστε-γος, ἀλλὰ εὐτυχῶς χωρὶς χρέη στὸ Δημόσιο. Χωρὶς οἰκογένεια καὶ λησμονημένος ἀπὸ κάποιους μακρινοὺς συγγενεῖς.

Μεγάλη Πέμπτη μεσημέρι σὲ μιὰ παλιὰ μεγάλη Ἐκκλησία τοῦ Κέντρου *τὴν ἔχω καταβρεῖ* στὴν πλαϊνὴ πόρτα με τοὺς λιγότερους περαστικούς. Μιὰ παλιὰ ἐφημερίδα σκεπάζει τὸ πρόσωπό μου κι ἐγὼ παραδίνομαι στὸν Μορφέα.

*Ἐνα δυνατὸ σκούνημα στὸν ὦμο με ἐπαναφέρει στὸν πραγμα-τικὸ κόσμο.

Πάλι περίπολος, ἀστυνομική, σκέφτηκα... Μιὰ ἀπαλή, ἀλλὰ σταθερὴ φωνὴ ἀκούω νὰ με ἀποκαλεῖ: «Παιδί μου» κι ἓνα στιβαρὸ χέρι νὰ μοῦ δίνει ὠθηση νὰ σηκωθῶ.

- Ὅριστε, πάτερ, τοῦ εἶπα, περᾶστε, συγγνώμη πού...

- Ὅχι, παιδί μου, σὲ εἶδα καὶ ἤθελα νὰ σὲ βάλω μέσα στὸν Ναό, μὴ μένεις στὸ κεφαλόσκαλο χρονιαρά μερά... Ξέρεις ὁ Ναὸς εἶναι μέγας κι ἔχουμε ἓνα ἀποθηκάκι κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα τοῦ γυναι-κωνίτη. Δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσει κανεῖς, μπορεῖς νὰ καθίσεις ὅσο θέλεις ἐκεῖ νὰ ξεκουραστεῖς...

Πῆρα τὴν μικρὴ μου «πραμάτεια» καὶ μπῆκα με τὸν παππούλη στὴν Ἐκκλησία. Μοῦ ἔδειξε τὴν μελλοντικὴ μου «σουῖτα». Πραγ-ματικά, ἦταν ἰδανικὸς χῶρος γιὰ νὰ ξεκουραστεῖ κανεῖς, χωρὶς θο-ρύβους, προκλήσεις ἀπὸ ἀδιάφορους περαστικούς καὶ ἄλλα στοι-χεῖα τῆς νύχτας καὶ τῆς μέρας.

Ύστερα μὲ ὀδήγησε στὸ γραφεῖο τοῦ Ναοῦ καὶ παρήγγειλε ἀπὸ τὸ τηλέφωνο μιὰ μερίδα φακὴ, πατάτες φούρνου καὶ σαλάτα.

Δὲν ξέρω σὲ πόση ὥρα τὰ εἶχα σαρώσει, προσπαθοῦσα νὰ κρατήσω τὰ προσχήματα, ἀλλὰ μάταια, ἡ πείνα δὲν κρύβεται. **Ἔφαγα**

σὰν ἄρχοντας. **Καμιά** σχέσηη τὸ ἐστιατόριο μὲ τὸ συσσίτιο. **Λουκουμάδες** γιὰ ἐπιδόρπιο καὶ ἓνα κύπελλο καφέ, μοσχομουριστό, φρέσκο. **Πρέπει** νὰ μείναμε ἐκεῖ μέχρι ποῦ χτύπησε ἡ καμπάνα. **Ὁ** κόσμος ἄρχισε νὰ μαζεύεται, προχώρησα κι ἐγὼ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Ναοῦ καὶ κάθισα στὴν πιὸ ἐλάχιστη φωτισμένη πλευρὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν θυμᾶμαι στὰ παιδικὰ μου χρόνια, πρὶν τὸ διαζύγιο τῶν γονιῶν μου καὶ τὴν ἀνάληψη ἐπιμέλεια ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τῆς μητέρας μου, τέτοιο σκηνικὸ σὲ Ἐκκλησία, ποῦ ἀντίκρισα ἐκείνη τὴν Μεγάλη Πέμπτη. **Ὅταν** βγῆκε ὁ Ἐσταυρωμένος, αἰσθάνθηκα ἓνα σκίρτημα μέσα μου ἀλλιῶτικο ἀπὸ αὐτὸ ποῦ εἶχα, ὅταν πρωτοεἶχα ἐρωτευθεῖ.

Ὁ κόσμος εἶχε μπεῖ σὲ σειρὰ καὶ προσκυνοῦσε. **Μπαινόβγαине** κόσμος πολὺς μέχρι τὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας. **Εἶχε** φύγει κι ὁ τελευταῖος, ὅταν εἶδα τὸν π. Μιχαὴλ νὰ βγαίνει κάθιδρος ἀπὸ τὸ Ἱερό καὶ φανερὰ κουρασμένος.

- **Μίλτο**, ἂν θέλεις μπορεῖς νὰ μείνεις στὸ ἀποθηκάκι ἀπόψε, ἡ Ἐκκλησία θὰ μείνει ἀνοιχτή, γιὰτὶ οἱ γυναῖκες θὰ στολίσουν τὸν Ἐπιτάφιο. **Πρόσεξε** μὴ τὶς τρομάξεις, σὲ δοῦν ξαφνικά, ἂν κι ἐγὼ θὰ μιλήσω γιὰ σένα μαζί τους, ἐκτὸς ἂν θέλεις κι ἐσὺ νὰ ξενυχτήσεις τὸν Μεγάλο Νεκρό, νὰ βοηθήσεις στὴν ἀνάγνωση τοῦ Ψαλτηριοῦ.

Δὲν κατάλαβα τὰ τελευταῖα περὶ Ψαλτηρίου καὶ χωρὶς νὰ πῶ τίποτα ξαναγύρισα στὸ κάθισμά μου.

Κοπέλες καὶ γυναῖκες καμιά δεκαριά εἶχαν φέρει τὸ ξύλινο σκαλιστὸ κενοτάφιο στὸ μέσον τοῦ Ναοῦ καὶ χαμηλόφωνα μετροῦσαν, μαδοῦσαν λουλούδια, ἔραβαν ἄνθη καὶ κάποια διάβαζε χαμηλόφωνα καὶ συνεχῶς...

Σὲ κάποια στιγμή μου ἦρθε μιὰ εὐωδία ποῦ δὲν ἦταν οὔτε τῶν λουλουδιῶν οὔτε ἀπὸ τὸ λιβάνι... κάτι ἄλλο ποῦ δὲν εἶχα μέχρι τότε ὀσφρανθεῖ.

Μιὰ κοπέλα, ἡ Ἄννα, μὲ πλησιάσε καὶ μοῦ εἶπε τὶ διάβαζαν καὶ γιὰ ποῖο λόγο, κουνοῦσα τὸ κεφάλι μου καὶ στὸ τέλος λέει:

- **Δοκίμασε** κι ἐσὺ Μίλτο, ἀργά, γρήγορα, ὅπως σὲ βολεύει, θὰ μᾶς ξεκουράσεις τώρα ποῦ ἔχουμε πιὸ προσεκτικὴ δουλειὰ νὰ κάνουμε...

Ἡ Ἄννα, τελειόφοιτος Ὀδοντιατρικῆς, εὐγενικὴ καὶ λεπτὴ κοπέλα, ἀνεπίτηδευτὴ καὶ χαρούμενη. **Ἔσυρα** τὰ πόδια μου μέχρι τὸ ψαλτήρι καὶ ἄρχισα νὰ διαβάζω. **Συλλάβιζα** ἐντελῶς. **Εἶχα** γίνε

παντζάρι από την ντροπή μου. Δέν ξέρω πόση ώρα είχε περάσει, ούτε τολμούσα να κοιτάξω στην πλατεία, μέχρι που ήρθε κάποια γυναίκα και κατάλαβα ότι θα σώπαινα, εύτυχως. Γύρισα στην γωνιά μου και κοροΐδενα τον έαυτό μου που είχα ξεχάσει ό,τι είχα μάθει στο σχολείο.

Έστρεψα τὸ βλέμμα μου στὸν Ἐσταυρωμένο σὰν νὰ ἤθελα νὰ ἀνακαλύψω κάποια δική Του ἀντίδραση γιὰ τὴν προβληματική μου ἀνάγνωση.

Σὰς τὸ λέω εἰλικρινά, δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ πιστέψω, ἐνοιῶσα μιὰ ἔλξη νὰ τρέξω πρὸς Αὐτόν. Σηκώθηκα καὶ ἄρχισα νὰ προχωρῶ πρὸς τὸν σολεά μὲ τὸν παλιό μου βηματισμὸ ἐκεῖνο τῆς πεποίθησης, βρέθηκα μπροστά Του, αὐθόρμητα γονάτισα καὶ ξέσπασα σὲ λυγμούς, ἄπλωσα τὰ χέρια μου κι ἀγκάλιασα τὸν Σταυρό.

Ὅταν σηκώθηκα, τὸ κενοτάφιο κόντευε νὰ τελειώσει. Εἶχε ἓνα προσεγμένο στόλισμα μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ πίστη ἀπ' αὐτὲς τὶς ψυχὲς ποὺ θυμᾶμαι πάντα ἀπὸ ἐκείνη τὴν σημαδιακὴ ἡμέρα τῆς ζωῆς μου, σὲ μιὰ ζωντανὴ αἰώνια θύμηση στὴν Ἁγία Προσκομιδὴ... Γράφω ἀτέλειωτα ὀνόματα, ὅσων γνώρισα στὴν ζωὴ μου φίλους καὶ ἐχθρούς, ζωντανοὺς καὶ πεθαμένους.

* * *

Ἐκεῖνη ἡ Μεγάλη Πέμπτη ἔφερε πολλὲς ἄλλες ποὺ εἶχα πιὰ βάλει τὴν ζωὴ μου σ' ἄλλη ρότα. Εἶμαι δόκιμος Μοναχὸς μαζί μ' ἄλλους Ἀδελφοὺς σὲ μιὰ νεοσύστατη ἀνδρική Μονὴ μ' ἓναν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ Πατέρα καὶ Ἡγούμενο.

Εἶμαι σὲ καθημερινὴ προσευχὴ γιὰ ὅλους αὐτοὺς ποὺ πέρασαν στὴ ζωὴ μου τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια τῆς δοκιμασίας μου, τοὺς ἄστεγους, τοὺς ἀνεργούς, τοὺς ἀπελπισμένους, τοὺς ἐξαρτημένους καὶ τοὺς τίμιους ἀγωνιστὲς τῆς σημερινῆς Ἑλλάδας.

Πιὸ πολὺ θυμᾶμαι ἐκείνους ποὺ ἀγνοοῦν ἢ χλευάζουν κάτι ποὺ δὲν ἔχουν νοιώσει βαθειὰ μέσα τους, νὰ τοὺς συγκλονίζει, τελείως διαφορετικὸ ἀπὸ τὰ στενὰ ἀνθρώπινα συναισθήματα. Γι' αὐτοὺς πονῶ, γιατί ἤμουν ἓνας ἀπ' αὐτοὺς καὶ θερμοπαρακαλῶ Ἐκεῖνον, ποὺ ἔχει πάντα ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ γιὰ τὸν καθένα μας, κάθε στιγμή τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς μας, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι κι Ἐκεῖνος θὰ βρεῖ μικρὲς ἢ μεγάλες μέρες γιὰ νὰ εὐωδιάσει τὴν ζωὴ μας μὲ τὴν παρουσία Του...

Καλὴ Ἀνάσταση!

(*) Ἐφημ. «Χριστιανική», ἀριθμ. 915 (1.228) / 10.4.2014, σελ. 7. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

